

HỒI KẾT: TRỞ VỀ

Chàng về tới miếu mà chàng trước đây đã cư ngụ để luyện võ.

Nhìn thấy cảnh này, chàng lại mong muốn được gặp Tuyết Vân. Nhưng trong miếu không có ai cả. Chàng nghĩ chắc nàng ở trong căn nhà tranh. Nếu trong căn nhà tranh thì một chuyện khó khăn cho chàng vì trận đồ trong đó chàng không biết cách giải. Chắc là phải như lão Phi Độc Hành nhảy vào trận gai rồi la làng để nàng ra mà thôi.

Trước khi về căn nhà tranh, chàng muốn ghé qua nơi bờ hồ. Nơi chàng và Tuyết Vân vẫn thường tới chơi, nơi mà chàng phát giác ra bí mật của Bông Sen Ngọc.

Khi chàng tới bờ hồ, xa xa chàng thấy bóng dáng một người giống y hệt như Tuyết Vân. Chàng không tin vào mắt mình, không lẽ mới đây mà điều chàng mong muốn lại thành thực? Đúng thực là Tuyết Vân.

—Tuyết Vân muội.

—Huynh, huynh đã trở về đó hả?

Nàng rất mừng vì thấy Thanh Bằng đã trở về, dù là mang trên người mấy vết thương. Dù là thương tích, nhưng vẫn còn mạng sống.

—Huynh phải trở về, vì khi huynh đi có điều huynh chưa nói với muội. Huynh sợ cơ hội sẽ không tái diễn. Giờ gặp muội đây, nên không muốn bỏ lỡ cơ hội.

—Muội hiểu ý huynh. Huynh không cần phải nói. Lúc huynh đi, chính muội cũng sợ cơ hội sẽ không tái diễn. Nhưng sợ nếu nói ra thì huynh có thêm điều để bận tâm và cuộc chiến khó có thắng.

—Huynh, ai là Hắc Kỳ Bang chủ vậy?

—Chính huynh cũng không biết nữa, vì xác của Hắc Kỳ Bang chủ đã rơi xuống vực sâu muôn trượng rồi. Đó không còn là chuyện quan trọng nữa. Chuyện quan trọng là... là huynh sẽ lo cho muội, sau này muội khỏi làm hành khát nữa, huynh sẽ lo lắng cho muội.

—Huynh lo lắng cho muội bằng cách nào?

—Huynh có đôi tay mà.

—Không phải huynh tính đi móc túi thiên hạ để nuôi muội chứ?

—Huynh sẽ không làm như vậy nữa đâu.

—Hi hi, Huynh móc túi dở ẹt, người ta thò tay vào túi mình mà mình cũng không biết. Vậy bị người ta lấy hết sao có thể nuôi muội được?

Chàng rất ngạc nhiên, đầu là sư bá của chàng thò tay vào túi chàng, chàng còn phát giác ra được. Không lẽ có người nào thò tay vào túi mình mà mình không biết hay sao?

Thấy chàng ngạc nhiên, Tuyết Vân mỉm cười:

—Lần đó giải cứu cho huynh, muội đã bỏ cây trâm vào đó để huynh sau này lưu lạc giang hồ có thể dùng. Nhưng không ngờ là huynh vẫn giữ nó.

—Thì ra... thì ra... là muội...

Chàng lấy cây trâm ra, thì ra cây trâm này là của Tuyết Vân cho nên khi lão Phi Độc Hành đòi nhưng chàng vẫn không đưa ra vì chàng cảm thấy nó có gì đó thân thiết với chàng, không nỡ trao nó cho người khác.

—Thôi để lần này huynh dùng nó cho muội vui lòng.

—Huynh dùng vào chuyện gì?

—Thì trâm để cho người ta cài, huynh cài cho muội.

Cây trâm đã được cài lên, hành động đã thay cho bao nhiêu lời nói. Hai người đã hiểu nhau, nên không cần nói nhiều.

Từ đó giang hồ không còn thần châu nữa. Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu đã không còn trên thế gian. Thanh Bằng thì không ra tay nữa. Sư bá, sư đệ và Trúc Diệp Thanh không còn thấy trên giang hồ nữa. Nghi vấn trong lòng chàng vẫn chưa được giải đáp.

Ai là Hắc Kỳ Bang chủ?

Hắc Kỳ Bang chủ là ai không quan trọng, điều quan trọng là chàng đã tìm ra được hồng nhan tri kỷ, đã đưa chàng ra khỏi vũng bùn mà chàng trước đây đã cố gắng vẫy vùng để bước ra. Chàng đã may mắn, cơ hội đã đến với chàng lần thứ hai. Nhưng cơ hội sẽ không tái diễn trong nhiều cuộc sống tương lai của chàng hoặc bất cứ ai.

HẾT